

Kavárna

Ulevím nohám, které mě pálí v těsných lodičkách pokrytých zrnky městského prachu. Nejradši bych je setřásla a dotkla se chladivé měkké trávy na své zahradě. Místo toho se propadám do letného cinkání lžiček, vůně kávy a šumění slov. Turisté v barevných kečkách, fascinovaní načančanými dorty za vitrinou, bez povšimnutí míjí ženy a muže rychle dojídací polední salát. Zahleděná do bílé stránky, která nervózně bliká na monitoru laptopu, se nořím do bezpečí svého nitra. Vděčná za každý okamžik, kdy jsem smířená sama se sebou. Spokojeně se nadechnu jemné vůně doutníku, s nímž si mezi silnými prsty pohrává muž s výraznou vráskou uprostřed čela. Podívám se na zápěstí své pravé ruky a upravím si kožený řemínek. Nejen vrazi se vracejí. I lidé bez krvavých úmyslů bývají přitahováni některými místy.

Přišla jsem sem asi před rokem. Seděla jsem jen o dva stoly dál, objednala si pivo a smažené krutí řízečky s bramborovým salátem. Místní bestseller. Na stůl jsem si rozložila knihu, abychodehnala samotu. Sice jsem si tenkrát mohla koupit na rohu bagetu a usadit se s ní poslušně v hotelovém pokoji, schovaná před zraky světa, který si říkal, co ta holka dělá sama v kavárně. Ale v pustotě a sterilní čistotě hotelu byna mě samota dolehla celou svou ufuněnou tíží. Zpocená jako starej chlap. Bez sexappealu, s pleší a pachem zvětralého piva. Ne, ani tenkrát bych nebyla ráda za takovou společnost.

Byla jsem tehdy v Praze poprvé od svého přestěhování na vesnici. Opravdu jsem to udělala, i když do chvíle, než jsem se dvěma kufry, batohem a notebookem otevřela dveře staré chalupy, tomu nikdo nevěřil. Ani David, kterého jsem tady nechala. Stejně jako byt s velkou terasou a výhledem na Pražský hrad. Dobře, nebyl to přímý výhled, ale když jste se hodně naklonili, vytáhli hlavu a zaostřili oči, mohli jste zahlédnout jeho siluetu. Opustila jsem i dobře placené místo ve velké korporaci. Šéf za mnou ten den přišel, že mi svěří celé oddělení marketingu. Ale už jsem byla unavená ze všech reportů a klientů, kterým bylo pořád těžší se zavděčit. Tak jsem přestoupila do docela jiného světa. Zastavila jsem na zastávce *Nevím, kam to povede* a vrtkavě se

zhoupla na volnou nohu. Za přihlížení přátel, kteří jen vrtěli hlavou. To ještě nevěděli, že další přestupní stanice bude *Je mi přes třicet a rozcházím se*. Pozdvižené obočí kamarádek, které svatbu chystaly, vdávaly se, nebo porodily, bylo výmluvné.

Za nic bych jim tehdy nepřiznala, že jsem se budila úzkostí ze snů, kde jsem počítala šedivé vlasy a roky, kdy ještě budu moct. Pokud se rozhodnu a potkám muže, který o mě bude stát. Stejně tak se mi těžko přiznávalo, že se z vesnice zase těším do města, protože se mi stýská po cinkotu lžiček v kavárně, po tlumeném hovoru v angličtině, po parfémecích, které se na ulicích mísí s vůní jídla, po usměvavých tvářích a zdvořilosti, po pouličním umění, i když si často na umění jen hraje, po rozsvícených barech a dlouhých rozhovorech při opravdovém espressu. Ve městě se mi zase stýskalo po rozpuštěných rozevlátých vlasech, po voňavé rozpálené zemi, do níž se vsakují první kapky deště, po nekonečných cestách v lese, co nikam nevedou, a po pivu ze třetího schodu (více jich náš sklep nemá), které piju při západu slunce, opřená o staleté trámy chalupy. Říká se, že v životě nemůžeme mít všechno. Tak jsem se jednou sbalila a odjela, abych zjistila, jak to se mnou doopravdy je.

Tenkrát jsem mezi soustypřemítala, jestli můj překotný výstup z rozjetého vlaku, který nabíral na rychlosti a mířil do zastávky s názvem *Prožila obyčejný život*, za to opravdu stál. Přiznám se vám, nic nechci víc než prožít neobyčejný život, i když vůbec nevím, jaký by měl být. Jedno vím ale jistě. Doslova mě děsí otupující každodennost, která se opakuje mezi přesně nalajnovanými zastávkami: škola, práce, svatba, děti, dovolená, nové auto, splacení hypotéky, důchod, vnoučata, smrt. Víím, do smrti dojedu, ale ráda bych to vzala jinudy, protože chci umřít naplněná.

Předstírala jsem, že listuju knihou, zatímco jsem přemýšlela nad tím, jak to se mnou, bude a promítala si, co všechno se za jeden měsíc může změnit. Drhla jsem si prstem čelo a cítila vrásky, které mi do kůže vtlačuje přemýšlení nad životem. Vedle mě se posadily o dekádu mladší holky. Úzké džíny s dírami na kolenou, rozevláté halenky, bílé kecky. „Víš co, jemu je šestadvacet a teprve si dělá školu. To já bych už chtěla mít něco za sebou.

Mít byt, práci, rodinu. Něco budovat,“ zaslechla jsem dívku, která rtynatřenými fuchsiovým leskem usrkla z hrnku cappuccino. Drobná tmavovláška přikývla, naklonila hlavu doprava a prohrábla si růžovými nehty vlasy. Rozvážně odkrojila kus třešňového dortu. Nikdy jsem neuměla sedět hodinu nad jedním kouskem sladkosti, pomalu ji napichovat vidličkou a mezi sousty žvatlat o světě. Je toho víc, co jsem se nikdy nenaučila. Rozhodně nejsem dobrý architekt svého života. Nemám plán, podle kterého bych mohla stavět zastávku za zastávkou. Zkusila jsem to. Postavila jsem jen základy domu, kterému se říká *Mám vážný vztah a asi bude svatba*. Byly vrtkavé a spadly, když začalo jít do tuhého a stavba se zvětšovala do podoby docela běžného, trochu nudného rodinného domu. Podkopla jsem ho a utekla.

Blížily se mé dvaatřicáté narozeniny, a já jsem pořád víc propadala depresím, že jsem nevybudovala vůbec nic a že jsem selhala před světem i sama před sebou. Kdyby se mě děsně důležitý personalista při pohovoru v korporaci před deseti lety zeptal, kde se vidím za deset let, odpověděla bych mu podle momentální nálady. Popravdě? Myslela jsem si, že ve třiceti budu dospělá. Doopravdy dospělá. Že mě nerozhodí pomluva kamarádky. Neznervózním pod úsečným pohledem kolegyně. Dokážu si dupnout a stát si za svým za všech okolností.

Zatím jsem jen vyskočila z rozjetého vlaku Života přímo do chaosu a ještě se ošklivě potloukla. Bolest z vnitřních zranění se prodírala na povrch mého těla, a tak jsem se cítila rozlámaná jako po probdělé noci. Žena k ničemu. Bez dětí. Bez muže. Bez domova. S bláznivými sny, jež jsou jako velké prázdné nádoby, které nikdy nedokážu naplnit, protože nejsem odvázná. A tak se potácím od jedné cedule k druhé a nevím, jaký směr si vybrat. Byla jsem docela ztracená a myslela jsem si, že už nikdy z toho svého zmateného bludiště nevyjdu. Nějak jsem se ale vypořádala ven a mohla se zase nadechnout, i když trochu otlučená a rozbolavělá.

Číšník přede mě postaví malinký hrnek s kávou, jejíž vůně se nikdy nenabažím. Zamíchám lžičkou cukr na dně a pomalu usrknu. Možná přece jenvezmu změny na milost. Protože za ten rok, který se den po dni udál mezi

dvěma návštěvami kavárny, jsem se vyklopýtala z nejistoty a prohlédla si nejzazší záhyby své duše. I když se zdálo, že do některých zákrytů nikdy nedohlédnu. Je to jako při úklidu. Musíte být důslední, nepolevovat, drhnout a smýčít. Nebát se bubáků, kteří číhají v temném, vlhkém a dusném koutě, ale vyhnat je na světlo a provětrat je. Protože když si je prohlédnete pod slunečními paprsky, nakonec uvidíte, že jsou roztřesení a bojí se vás. Strachují se, že je nepřijmete, že jimi opovrhujete a nemáte je rádi. Chtějí obejmout, polaskat a pohladit. Promění se vám před očima a zapadnou do skládky vašeho příběhu. Přivírám blahem oči, pomalu polykám čerstvou jahodu se šlehačkou a vracím se o rok zpátky. A jsem překvapená, že si ho můžu konečně promítnout bez bolesti.

Chalupa

Když sjíždím z dálnice, pořád ještě nevěřím tomu, že jsem to opravdu udělala. Že si v neděli večer nesbalím propocené tričko a džíny ušpiněné od země a nepojedu zpátky. Třeba ale jo. Je totiž možné, že si ten svůj praštěný nápad ještě rozmyslím. V ojeté audině si vezu dva větší kufry s oblečením. Jednu tašku plnou knih a počítač. Zbytek zůstal v Praze. Nakonec ani nebylo těžké odjet. Ta lehkost, s jakou jsem za sebou zavírala dveře, mě skoro až zastavila.

Stáhnou všechna čtyři okénka. Autem se prožene ledový průvan a vyžene vydýchaný vzduch. Zpomalím. U příkopu občas stojí srnka a nikdy nevím, jestli chce bezhlavě skočit, nebo se rozvážně rozhlíží. Les voní jarem, svěžestí, bytím. Všechno kolem je pateticky zelené, až se mi stáhne žaludek. Hlavně, aby mě neobjala nostalgie tou svou obtěžující náručí. Zesílím rádio a na tváři si vynutím úsměv. Holka, jedeš domů. To bude nářez. Zpátky na vesnici. Svobodná. Bez závazků. Budeš psát, lítat po lese, cvičit jógu, pěstovat zeleninu, a když se ti zachce, zajedeš do Prahy. Je to pecka. Na volné noze. Sama za sebe.

Šátrám po klíčích ukrytých v holínkách na zápražia lomcuju zámek, který truceje. Vztekle a vši silou přitáhnu dveře k sobě a ještě jednou otáčím klíč. Do očí se mi hrnou slzy. Jsem neschopná otevřít dům a chci tady žít sama.